

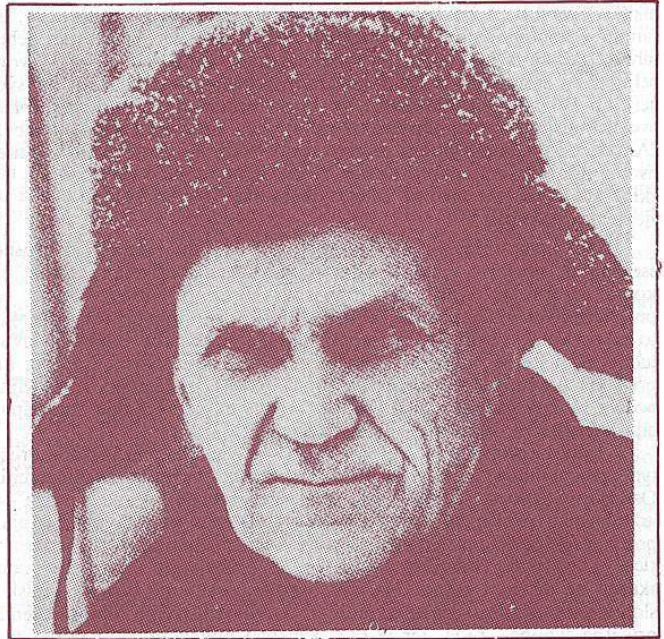
. . . jača su od nade moja sećanja . .

varlam šalamov

Gde je mladosti tvoje hir,
Putevi za snove,
Zašto je čun gurnula u vir,
Spalila mostove?
I mladosti tvoje lice
Gde si jauk svaki
Odela u zveri i ptice
Govor laki?

+++

Gde su uslovi tvoje mladosti,
Ti gradovi,
Gde ti zdravice piju u radosti,
Uvek, uvek, svi . . .
Gde su mladosti tvoje granice,
Kada će, kada
Zašumeti krila plave ptice
Nad bregovima leda?

+++

Na sve četiri moji pokloni,
Klanjam se svakoj strani,
Ne prvi put po mesečini
Oproštaj mole nevini.
Oproštaj je radi praštanja,
Od pamtiveka je tako uređeno,
Da bi se ispunjavala obećanja
I krv se pretvarala u vino.
I rešicu sve sa sobom sam,
Zauvek — u prvom minuti.
I neće rima mog srca ritam,
Priznanja će ga moja prekinuti.

+++

Možeš, uteši ovde
I stišaj ridanja.
Avaj! Jača su od nade
Moja sećanja.
Gavran ih čuva
I sam ne zna
Da se led šumskog blata
Nikada ne rastapa.
Pod crno staklo
Blata ledena
Reči neizgovorene
Skrivena je toplina

+++

Umreti tako — kao Kopernik — od sreće,
Ni pre, ni posle — sada,
Kad čak ni život da kuca više neće
Na moja samotna vrata.
Kad je na pragu — knjiga zavetna,
Besmrtnosti vest zagrobna.
Sada — otići! Zadržavanje — ni trenu!
Ovo je viša čast i sudbina.

+++

Teško mi je, gušim se kad lišće opada,
točkovi pokriveni do glavčina.
Neću se izvući iz šušlavog ada
Razbacanih vreljih strana.
Iz žutog carstva nema izlaza,
Iz čudnog šumora lišća — tamo
Gde još vlada sudbina i čarolija,
I baje nad prosekom modrog leda.

+++

O, kako lepo pišu „išarano . . .“,
„Sva u mrljama krvi osušena koža“,
A meni je sada to svejedno,
Čini mi se što suvlja i stroža,
to tiša. Postoji li granica
Za spasilačke odgovore, delanja suvišna,
Da svakoj kobi bude krunica,
Tako blizu sudbini uzvišena.

+++

Kao ubijene gradom
Osakačene trave.
Izgažene biljke vrta
Jedva da su žive.
Na stepenicama trema
Nogom razbacane
Slomljene grane jorgovana,
Crepići od gline.
Poslednja isplata,
Pogovor sujete:
Zujanje kinoaparata,
Limenih venaca cvetovi.

+++

Gde je život? Šumomom bi lista
Dao da se u njemu zna.
Ali za ledima — ništa,
Ali za ledima — tišina.
I strašno mi je da napred krenem,
Kao da je tamo mračna šuma, jama,
I ruka vodena sećanjem,
A neba — nema.

+++

Slučajnu pojavu ljubavi
Smireno čudom nazovi,
I ne bacaj reči prezira
Za ljubavlju koja odlazi.

PRIJATELJU

O, kako smo ovde odrasli! Kidamo orahe sa
starog kedra,
Naginjujući se otkidamo zeleno lišće breza,
gazimo grozdove žbunja oskoruše, oborene
vetrom,
A tako je blizu zvezda. . .
Obećaj mi, mili moj,
da ćeš na tim polarnim širinama,
Bilo šta se tamo desilo drveću i ljudima,
Ostati mališan,
čak žutokljuno ptiče,
Živeo dan,
u kojem ćemo ponovo biti deca!